

Bygga och bo

Bygga och bo

FATABUREN 2013

Bygga och bo

NORDISKA MUSEETS OCH SKANSENS ÅRSBOK 2013

Red. Christina Westergren och Dan Waldetoft

FATABUREN Nordiska museets och Skansens årsbok är en skatt av kulturhistoriska artiklar som publicerats under mer än ett sekel.

Årsboken började som ett häfte med rubriken »Meddelanden«, redigerat 1881 av museets grundare Artur Hazelius för den stödjande krets som kallades Samfundet för Nordiska museets främjande. 1884 publicerades den första kulturhistoriska artikeln och när publikationen 1906 bytte namn till »Fataburen. Kulturhistorisk tidskrift« kom de vetenskapliga uppsatserna att dominera innehållet. Från och med 1931 fick årsboken Fataburen en mer populär inriktning och i stora drag den form som den har i dag. Fataburen har sedan dess förenat lärdom och sakkunskap med syftet att nå en stor publik.

Fataburen är också en viktig länk mellan Nordiska museet och Skansen, två museer med en gemensam historia och en gemensam vänförening. Varje årsbok har ett tematiskt innehåll som speglar insatser och engagemang i de båda museerna, men verksamhetsberättelserna trycks numera separat och kan rekvideras från respektive museum.

Ekonomiskt stöd från Nordiska museets och Skansens Vänner gör utgivningen av Fataburen möjlig.

Fataburen 2013
Nordiska museets förlag
Box 27820
115 93 Stockholm
www.nordiskamuseet.se

© Nordiska museet och respektive författare
Bildredaktör Marie Tornehave
Omslag och grafisk form Göran Eklund och Lena Eklund
Omslagsfoto Karl Erik Granath, © Nordiska museet

Tryckt hos Elanders NRS Tryckeri, Huskvarna 2013
ISSN 0348 97 1 x
ISBN 978 91 7108 563 4

Från jubileumsutställningen Väv på Nordiska museet 2012.
Foto Mats Landin, © Nordiska museet.

Hemmets förnämsta prakt

»Dunk, dunk! Å dammet står i högan skyn!
Alla ska de väva mest i byn!
Dunk, dunk! Mattor så granna!
Kom, se grannasmor! Jag ska koka på panna!

ANNA-KARIN
JOBS ARNBERG är
intendent och sektionschef
vid Nordiska museet med
ansvar för folkliga textilier.

Sångramsan som kommer från Västerbotten handlar om den lycka som väverskan kände när väven kom i gång och föll väl ut.

2012 firade Hemslöjden 100 år runt om i Sverige. En av jubileumsutställningarna, Väv, producerades av Nordiska museet i samarbete med Hemslöjden. Utställningen visade bland annat ett hundratal vävar som lånades in från aktiva vävare i hela landet och 26 praktfulla vävar ur museets samlingar. Nordiska museet och Hemslöjden var två av många institutioner som runt sekelskiftet 1900 lade grunden till dagens kunskap om Sveriges textila folkkonst.

Under slutet av 1800-talet var det flera folklivsforskare, museibyggare och hembygdsideologer som intresserade sig för att rädda och dokumentera föremål som hade tillverkats i allmogehemmen på landsbygden. Det var föremål som riskerade att försvinna

Förlåt i halvkrabba, från Västerfärnebo i Västmanland och täcke i rölakan från Augurum i Blekinge. Handkolorerade fotografier 1916 resp. 1911, Nordiska museet.

i takt med att Sverige förändrades från ett bondesamhälle till ett industrisamhälle. Artur Hazelius var en av de första att intressera sig för och samla in folkliga textilier. Han var nog med vad som skulle samlas in, främst var det textilier som var praktfulla och dessa kom vanligen från de rika allmogehemmen. Teknik, material, färg, mönsterformer och användningsområde gjorde vävarna speciella och »ortstypiska».

För att underlätta för medhjälparna, skaffarna, vid insamlings-

Lilli Zickerman. Foto Inebrog Enander, Nordiska museet.

arbetet av föremål skrev Hazelius *Några anvisningar vid samlandet af folkdräkter och bohag*, utgiven 1873. Skaffarna skulle bland annat samla in »husgeråd och andra saker, som äro af gammal eller egen form såsom väfnader och broderier». Syftet var att skapa ett museum för att öka kännedomen, både vetenskapligt och allmänt kulturhistoriskt, om de »skandinaviska folkens hemlif».

I Nordiska museet finns ungefär 1,5 miljoner föremål. Av dessa är nästan en tredjedel textilier och kläder. Samlingen består bland annat av praktfulla folkliga vävar och de flesta kan dateras till tiden mellan 1750 och 1800-talets slut.

En annan pionjär som arbetade med att rädda och inventera

»ortstypiska« textilier var Hemslöjdens grundare Lilli Zickerman. På hennes initiativ grundades Föreningen för Svensk Hemslöjd 1899. En av hennes stora arbetsinsatser var att under 21 år, från 1910 till 1931, resa runt till mängder av hem på den svenska landsbygden för att leta efter textilslöjd. Resultatet blev 24 000 svartvita fotografier av vävar, broderier, spetsar och andra textilier. En del av fotografierna färglades i efterhand och det räckte med en bit av bilden för att man skulle få en uppfattning om färgerna på föremålen.

Nordiska museet var med och stöttade projektet ekonomiskt. I redogörelsen för Nordiska museets verksamhet 1929 finns en överenskommelse mellan museet och Föreningen för Svensk Hemslöjd om att museet skulle få hela materialet som gåva, och så blev det. I dag finns alla 24 000 bilderna i Nordiska museets arkiv.

Textil rikedom för högtidliga tillfällen

En bondgårds textilinnehav varierade efter gårdens inkomst. I de välbeställda allmogehemmen fanns förutsättningar att tillverka praktfulla textilier. För kvinnan blev det textila arbetet ett sätt att bidra till hushållet förmögenhet. Att inför bröllopet förbereda sig genom att tillverka en rik textil utstyrsel som fördes med som hemgift i äktenskapet blev ett sätt att balansera mannens jordegendom.

All framställning av textil, och i synnerhet vävnader, var tidskrävande eftersom alla moment genomfördes för hand. Ull, lin och bomull skulle spinnas och tvinnas, garnet skulle färgas och varpas, vävstolen skulle inredas för en vävteknik innan det till slut var dags att väva. En stor del av arbetsåret ägnades åt att framställa textilier. I vissa socknar där småskaligt jord- och

Interiör från Kyrkhultsstugan på Skansen. Foto C.E. Lönngren, Nordiska museet.

skogsbruk var den huvudsakliga näringsinkomsten utvecklades olika slöjd- och hantverksgrenar, däribland vävning, som gav en betydande biinkomst till hushållet. På vissa orter fanns det väverskor som var drivna i mer avancerade vävtekniker, men de flesta vävde nyttovävar som användes till kläder och inredning.

Det var vid högtidliga tillfällen knutna till årets och livets högtider som man dekorerade hemmet med praktfulla textilier. Textilierna användes på flera sätt. Samma vävnad kunde exempelvis användas som bordstextil, sängtäckelse eller takduk bero-

ende på tillfälle, lokal tradition och hushållets ekonomiska status. Under 1500-talet var det vanligt att klä väggar och tak med vävnadsväder i två eller flera färger. Vid 1800-talets slut hade traditionen gått ur bruk, men Hazelius ville bevara kunskapen på det här området.

Att klä stugans träväggar och tak kallas i de sydsvenska allmogehemmen »att dra stuga«. Dragningen innebar att man fäste upp en mängd textilier och bonadsmålningar i rummet. Vävnaderna hade olika benämningar såsom hängkläde eller dragaduk, som hängde horisontalt, och drätt som hängde vertikalt. Hängkläden och drättar var i regel vävda i tekniken dukagång. Motiven bestod av figurscener, skepp, djur och ornamentik. Ordet »duka« kommer från fornsvenskans »doka« som betyder rand eller strimma. »Gång« har samma betydelse som återfinns i bygdemålsordet »gang« och betyder garnskäl i väv. Tekniken har funnits i svensk vävtradition sedan medeltiden och mönsterfigurerna härleder från holländsk 1500- och 1600-talsdamast. Bruket av tak- och väggbonader fanns också i norra Västergötland och i Dalarna. I Västergötland kallades dessa tak- och väggtextilier för »språngsparrlakan« och bestod av tyg i linnelärft där partier av utdragna trådar bildade mönster. I vissa delar av Dalarna fanns bruket att klä stugan med »väggförlåtar« i linnelärft både vid högtid och sorg.

Vid festligheter spändes dukar upp i taket och över festbordet. Dessa kallades lokalt för bordpäll, sotlakan, takhimmel och jula-duk. Under medeltiden och 1500-talet hade takduken en viktig funktion då tyget spändes upp för att hindra sot att falla ned över matbordet. I de norra delarna av Sverige bevarade man längst traditionen att använda päll. I vissa socknar i Dalarna fanns bruket att vid bröllop sätta upp tyg över hedersplatserna vid bordet kvar under tidigt 1900-tal. Som päll kunde användas ett högt skattat

täcke eller en linnelärft som man dekorerade med pappersblommor. I Floda i Dalarna användes som bordpäll ett Västgötatäcke i upphämta. Väven kallades lokalt »himmelsåklä« och var en vara som knallarna sålde. I Gästrikland och Bohuslän användes ett tyg i linnelärft som dekorerades med hängande silkeskläden, i Skåne röllakanstücken och i Västergötland rosengångstücken.

Den viktiga bädden

Prakttextilier för bädden värderades högt. Tyger hängdes upp runt sängen både som skydd och för skryt. Den fristående sängen kunde ha långa randiga och rutiga sängomhängen, så kallade »sparlakan«. Dessa hängdes upp både på framsidan och på gaveln med en kappa upptill. I Delsbo satte man upp rikt broderade hänglakan som fästes i sängkransen på den fristående sängen. För den inbyggda sängen satte man upp kortare »förlåtar«. Dessa kunde vara vävda i olika tekniker såsom rosengång, munkabälte och upphämta.

Att äga en eller flera täcken var tecken på rikedom och kvinnlig vävskicklighet. Täckena gick i arv från mor till dotter och vårdades väl. När de inte användes förvarade man dem i en kista. En uppbäddad säng med många täcken och andra sängtextilier vittnade om familjens rikedom och man »bedömde folk efter sängen«. Gäster och de eventuella friarna kunde bjudas in i kammaren för att beskåda den uppbäddade sängen och också göra en bedömning av familjens textila rikedom. I de förnämsta allmogehemmen i Skåne hörde täcken i rölakan och krabbasnår till de präktigaste och värdigaste vävnaderna i hemmen.

Till den mest ålderdomliga bäddutrustningen, vilket har brukats över hela landet, hörde fälltäcket och åklädet. Åkläde var

Foto Dagmar Eriksen,
Nordiska museet.

en vävnad som kunde användas som täcke i sängen framförallt under sommarmånaderna. Under vintern användes fälltäcken. Fälltäckena bestod av en skinnfäll med åklädet fastsytt på ovansidan. Det användes med pälsen vänd neråt mot bädden och vävnaden synlig. Gamla uttjänta och slitna fälltäcken och åkläden användes som hästtäcken och som skydd över lasset i vagn eller släde.

Ryan var en viktig sängtextil framförallt i kustsamhällena. Ett

antagande är att slittryorna eller »skötryorna« skapades av kustbefolkningen. De var ute till sjöss långa perioder och ryan kunde då motstå väta bättre än skinnfällan som blev stel och ohanterlig av vätan. Slitryan användes i sängen som täcke med nocksidan mot kroppen för värmens skull. Dess släta sida, skådesidan, där knuttryggarnas rader var synliga, var den sida som var avsedd att beskådas. Mot slutet av 1600-talet började bruket av prydnadsryor. Dessa var dekorerade med både bildmotiv och mönster i klara färger. Prydnadsryan fungerade ofta som brudtäcke, eller som överkast, där nockorna skulle synas. Ordet rya dyker upp först på 1400-talet, men troligen är ryan äldre. Ordet är besläktat med ragg och engelskans »rug«, som betyder hårig matta samt tyskans »rühe«, som betyder pälsverk.

Ett Västgötatäcke är ett täcke, i tekniken upphämta, som tillverkades som saluslöjd i Sjuhäradsbygden i Västergötland och de angränsande trakterna i Halland och Småland. Västgötatäckena såldes av knallarna vilket gjorde att tekniken spreds. På grund av sin stora spridning fick upphämtatekniken många lokala namn. I Småland kallades den Smålandsväv och i Mellansverige för Härjedalsväv, litäcke, Moratäcke m.fl. Man använde Västgötatäcken som bordstäcken, takpällar och som bårtäcken. Ibland kunde man på mitten väva in en speciellt markerad ruta som kallas prästruta, där skulle prästen lägga bibeln vid husförhör. Det var brukligt att man vid husförhör täckte bordet med en textil för att markera det högtidliga tillfället.

Några praktvävnader i Nordiska museets samling

En av museets många praktvävar kommer från Skåne och är alldeles särskild i sitt slag. Den kallas för »Karnas täcke« och

är en flamskvävnad. Tekniken utförs i en vävstol med stående varp och bygger på tuskraft där inslaget plockas in för hand. Man har flera garnändar i olika färger i varje inslag som sedan plockas i väven till olika mönsterfigurer. Flamsk är det svenska ordet för gobelängteknik och härstammar från det franska ordet för Flandern där tekniken var vanlig. Flamskvävnad var först en exklusiv teknik förbehållen adel och borgare där förlagorna fanns i måleriet. Så småningom förenklades både teknik och mönster och det mansdominerade hantverket övergick till att bli slöjd utförd i hemmen av kvinnor. Mönstren var oftast bibliska eller visade berättelser ur sagor omgivna av stiliserade blommor och djur.

Karna var en av döttrarna i gästgivarefamiljen i Everlöv. Familjen bestod av Per Olsson (1732–1788) och hans hustru Bolla Andersdotter (1734–1791) samt deras sex döttrar och två söner. Karna Persdotter föddes som nummer två i syskonskaran år 1758. Hon gifte sig med Nils Matsson och tillsammans fick de fem barn. Karna dog den 20 mars år 1833. Bolla, som själv var mycket erfaren i broderi och vävning, lade utan tvivel ner mycket planering för att se till att döttrarna blev skickliga utövare av olika textila tekniker. Redan från tidig ålder började de arbeta på sin hemgift som senare skulle säkra ett bra giftermål. Döttrarna vävde bland annat var sitt täcke i hemgift åt sig. Troligtvis vävde Karna täcket tillsammans med sin syster Elna till sitt bröllop eftersom täckets ena våd är märkt EPD. I huvudliggaren står: »Täcke, flamskt, mörk botten strödda blommor och djur i färger, blå bård med strödda ornament, märkt: КРО. Från Skåne. Inköpt på auktion hos Bukowski för 1090kr, kat. nr 531.«

I Lima socken i Dalarna vävde man sängtäcken som lokalt kallades »väipön«. Dessa täcken ansågs som mycket värdeful-

Detalj av »Karnas täcke«, vävt omkring 1780 och inköpt till museet 1933.
Motiv med bl.a. stiliserade blommor och djur. Foto Mats Landin, © Nordiska
museet.

la och vackra. Ett sådant täcke är vävt runt åren 1870–1880 av Gårnås Karin Eriksson i Lima och har använts i Matsåsens fäbod. Den här typen av täcken vävdes av färgat harskinn som klippes i tumsbredda remsor och blandades med trasor i bomull och lin. Täckena kunde också vara vävda helt i trasor som senare dekorerades med färgade harskinnstussar efter tycke och smak. Till de skinn som skulle färgas röda användes anilinfärg och till skinnen som färgades blåa gjordes en färgkyp som lokalt kallades »letblött». I en uppteckning från Lima står följande beskrivet om färgning med letblött: »Man köpte färg, bestående av hårda stycken, nästan som sten, blåst som sönderkrossades fint. Kärlet vari färgsättningen försiggick var ett laggat kärl, letblött. Den hade även en sorts botten i övre sidan med ett sprund, varigenom färggodset sänktes ned. Kärlet fylldes med urin och i denna vätska insamlades den blå färgen och färggodset, som fick vara där i och jäsa flera veckor. Flera gånger skulle färggodset röras om och för att det inte skulle bli allt för vidrig lukt i rummet där färgningen försiggick, hade man ett lock med en öppning i kärlet. Efter denna behandling skulle det färgade sköljas väl. Ingen kokning behövdes. Det blev en färg som var alldeles outplånlig.» Bruket av »harskinnsveipön» försvann ur bruk kring sekelskiftet 1900.

En annan typ av dekorerade trastäcken är »slarvtjäll». Dessa täcken var vanliga i Mellansverige och i synnerhet i Hälsingland och Gästrikland. Täckena vävdes i tuskaft och till inslag användes oftast vita linne- och bomullstrasor. Mönster skapades genom att man i väven plockade in »slarv», dvs. olidfärgade tygtrasor, ullgarn och lappar i olika färger som bildade dekorativa mönster. Under mitten av 1800-talet använde man trasvävar i allmogemiljö för olika ändamål. I sängen användes underlakan gjorda av vita trasor. De kallades lokalt för trastäcke, lapptäcke, lapp-

gubbe, slarvtäcke och slarvtjäll. »Slarv« är namnet på trasor och »tjäll« eller »tjeld« är ett medeltida ord för vävnad eller bonad.

Rölakanstekniken var en av de högst värderade vävteknikerna bland allmogebefolkningen och förekom främst i södra och sydvästra Sverige. Tekniken utfördes i vävstol och mönstret plockades in med olika färgade garntussar som snärjdes om varandra vid färgbyte i båda riktningar. I dess mönsterrikedom finner man geometriska mönster, djur, människofigurer och växter. I täcken, bänklängder och dynor har man i östra Skåne och i Blekinge blandat rölakantekniken med andra tekniker såsom rips, krabbasnår, halvkrabba, dukagång, flamsk, munkabälte, opphämta och ro-sengång. En grupp av skånskt rölakan har en tätt skiftande sicksackornering. I Skåne kallas dessa för saxuddar, blyxt- eller viggrölakan. Täcken har troligen släktskap med de persiska s.k. trädgårdsmattorna och andra österländska vävnader där motiven anspelar på vattnets våglinjer. Viggmönstret kunde fylla hela väven men förekom också som inramning till andra brukliga rölakanmotiv. Andra namn som används om viggmönster är torviggar och åskviggar, uppkallad efter åskguden Tor i den nordiska mytologin. Namnet rölakan kommer av ordet »rygg-lakan«, vilket var en vävnad som sattes upp på väggen bakom en bänk. I Bohuslän förekommer namnet »läsenväv«. Ordet kommer från det tyska ordet »lesen«,

Trasväv som täcke,
»harskinnväipönn«
från Lima i Dalarna.
Foto Bigrit Brännvall,
© Nordiska museet.

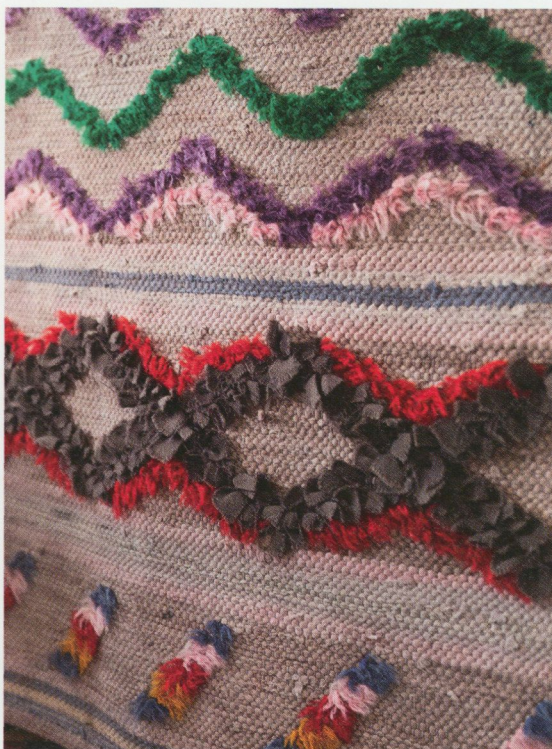

Foto Mats Landin,
© Nordiska museet.

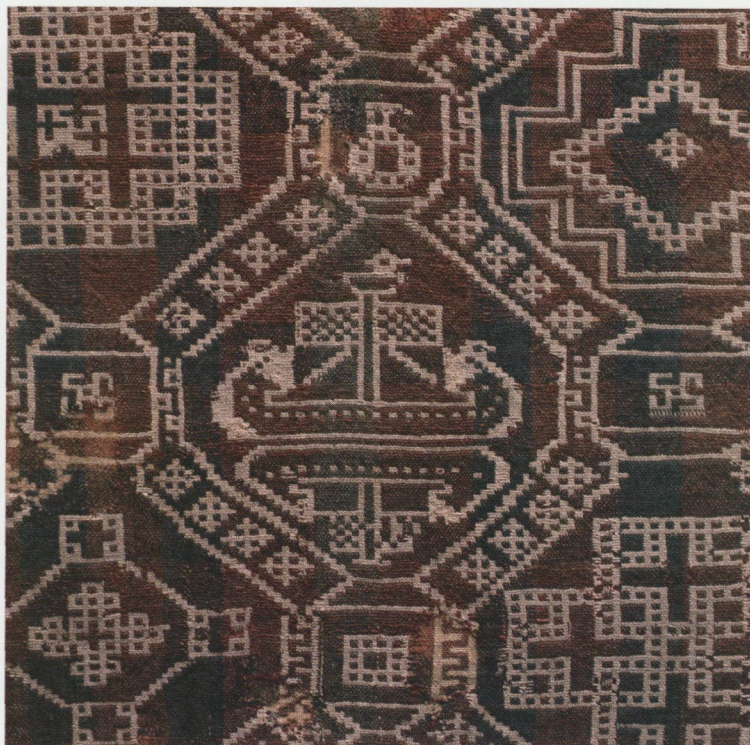
plocka. Den äldsta daterade rölakanvävnaden i Sverige är från 1710, men det finns arkeologiska fynd från Valsgärde och Birka som är från 700- och 800-talen. Under 1500- och 1600-talen fanns en mängd mönsterböcker från Tyskland, Frankrike och Italien som var allmänt spridda. Från dessa hämtades inspiration till mönsterformerna.

Krabbasnår är en skånsk benämning som har blivit vanlig över hela Sverige. I Bohuslän heter tekniken ibland »storeväv«. Längre norrut kallas vävsättet också för inplock och inplockning, som

beskriver sättet att väva. Flera svenska vävnader från tidig medeltid är vävda i krabbasnår, som är en av de mest arbetskrävande vävteknikerna. I de förnämsta allmogehemmen i Skåne hörde vävnader i rölakan och krabbasnår till de praktfullaste vävnaderna. Speciellt på Österlenslätten skulle varje större gård ha praktfulla täcken och dynor i krabbasnår med så mycket stjärn- och hjärtmönster att botten bara skymtade fram. I de ålderdomligaste mönstren finner man snedrutor och diagonala linjer som bildar hjärtan, hjärtrosetter, romber, snedkors, krokar och viggmönster. Bottenväven i täckena från södra Sverige är helt täckta med mönster. I Mellansverige är mönstren mera glesa så att bottenväven blir synlig. »Krabb« är ett dialektalt ord hos kustbefolkningen i östra Småland, Blekinge och norra Skåne och användes för att beskriva något som är lite krångligt eller besvärligt. Ett troligt ursprung för »krabb« är en beteckning för hur vågorna röde sig vid vissa vindförhållanden. Ordet »snår« kommer från att vävande också kallas snärjande.

Det finns två huvudområden med bevarade dubbelvävnader från allmogemiljö. Det är Halland och Bohuslän respektive Jämtland och Härjedalen. Vävarna går under olika benämningar i olika delar av landet. I Bohuslän kallas de finnväv eller finntäcke, i Härjedalen opptagstäcke eller spadatäcke, i Södermanland tvelagsväv och i Halland venneruded. De tidigaste bevarade exemplen av dubbelväv kommer från norra Sverige. Det är bonader från Överhogdal i Härjedalen samt från Kyrkås, Revsund och Marby i Jämtland. De dateras till perioden 990–1200 och är vävda i lin och ull. Motiven på dessa är geometriska ornament, fåglar, skepp, knutar och fyrfotadjur. De allra tidigaste mönstren på Bohustäckena har inspirerats från persiska och bysantinska sidentyger från 700-talet till 1100-talet. Mönster såsom granat-

äpplen och palmettblad kommer från Italien och 1500-talets mönsterböcker. Under den tiden var täckena representativa textilier i slott och herresäten. Under 1600-talet förekom täckena i borgerliga miljöer och från 1700-talet finns de upptagna i bondebefolkningens bouppteckningar. Namnen på täckena, finske- och ryssetäcken, har antagligen uppkommit med anledning av en stor import från Finland och Ryssland under 1500-talet. Det äldsta bevarade bohuslänska finnvävstäcket är från Tjörn, vävt 1751, och finns i Bohusläns museum.

Detalj av »Kyrkåsväven«
som inkom till Nordiska
museet 1875. I Nordiska
museets ägo finns
fem bitar av väven och
samtliga är utlånade till
Jamtli i Östersund.
Foto Mats Landin,
© Nordiska museet.

Rosengång finns i två tekniker, lös och bunden rosengång. Det som skiljer teknikerna är vävsättet. Lös rosengång vävs med motstrampor med två färger så att ett tydligt mönster syns på både rät- och avigsida. I bunden rosengång blir det en tydlig rät- och avigsida. Namnet rosengång är skånskt. »Ros« syftar förmodligen på mönstringen och »gang« kan betyda en öppning i varpen. Det finns många olika lokala benämningar på rosengång. I Dalarna kallas tekniken »hampkrus«, »linningskrus« och »dubbelmöjning«, i Norrland »krokväv« och i Västergötland »bragde-

Lillans sista bädd. Målning av Amalia Lindgren 1858. Artur Hazelius iscensatte målningen på världsutställningen i Paris 1878. Foto Mats Landin, © Nordiska museet.

väv». Den bundna rosenängan är vanligast i södra Sverige och i Småland och Västergötland fanns en stor produktion. De tidigaste täckena är från 1700-talet och har mönsterbårder som är rikt varierade. Vävnaderna gick också under benämningen »gubbatäcken» och benämningen kan komma från att motiven i mönsterringen liknade »gubbar och gummor».

I Dalarna vävde man dekorativa små täcken som kallades »lissvässel» eller »vaggtäcken» till spädbarnens dopkassar och vaggor. Ordet är dialektalt och kommer från de fornnordiska orden »wasti» och »vesl», som betyder klädnad eller överdrag. Lissvässlen var ofta kantade med mönstervävda band och hade tofsar gjorda av olika tyger och garner i varje hörn. Baksidan kunde vara klädd med pälskinn. I oljemålningen »Lillans sista bädd» från en bondstuga i Rättvik är Lillan nedbäddad i vaggan under ett vaggtäcke med skinnbaksida i vaggan. Denna målning, som Artur Hazelius valde att iscensätta på världsutställningen i Paris 1878 i marknadsföringssyfte för sitt stora projekt, visar ett sparsmakat urval av representativa föremål från ett allmogehem i Rättvik. Textilierna fick under denna tid en framträdande plats i både utställningar och litteratur med syfte att framhålla de traditionella allmogehemmen som förebilder för det goda hemmet.

Ett nytt vävintresse

Utställningen Väv 2012 var en satsning för att lyfta handvävningens olika tekniker. Nordiska museets stora hall fylldes av dunkande vävstolar där besökaren fick prova på att väva, hyra en vävstol och se aktiva väverskor väva traditionella tekniker. Tillsammans med studenter från hantverksutbildningarna på Sätergläntan, HV Skola och Konstfack ställde aktiva vävare

från hela landet ut ett hundratal samtida tolkningar och kopior av gamla vävar. Nordiska museets rika samlingar av vävar gav möjlighet att ta del av hantverksskunnande från förr och berättelser om vårt textila kulturarv.

Efter den senaste tidens tillbakagång av vävutbildningar och vävkurser finns återigen ett intresse att lära sig att väva. Från att skolor och studieförbund under flera år gjort sig av med vävstolar och vävlokaler letar man nu mötesplatser för att tillgodose en ökande efterfrågan på vävkurser. Denna trend är något som Nordiska museet och utställningen Väv har bidragit till. Och det är något som Lilli Zickerman förutspådde: »Vår gamla svenska hemslöjd är så gedigen, så rik på motiver, så varm i färger och så äkta personlig att den i sanning bör läggas till grund för framtidens slöjd. Den har en fond så rik att giva av att dess framtid också bör bli ljus och mäktig.«

Foto Mats Landin,
© Nordiska museet.